

INSPIRATIE MAGAZINE

september 2024

Passie en vakmanschap

“Dit werk gaat
over mensen”

20

Cees en Ijsbrand werken veelal met medewerkers met een afstand tot de arbeidsmarkt. Daar genieten ze allebei van.

sightlandscaping.nl



8	Van Eritrea naar Eelde	24	Als medewerkers het naar hun zin hebben, komt het werk vanzelf
	KESETE GEBREMESKEL		CEES & IJSBRAND
			
		32	Ecologisch beheer is véél leren
			GEMEENTE NIJMEGEN
			
42	Ik heb altijd wat te doen	36	Waar een ander stopt zie ik altijd nog wel een kans
	INGE DE GROOT		JAN VAN DE KAMP
			

4	Verstoppertje tussen de coniferen	40	Wereldreiziger met groene vingers
10	Het voelt als een eer om hier te werken	46	Droom van mijn eigen bos
18	Over groei, geraniums en gezelligheid.	48	Een boom ophalen met de bakfiets
22	Voel me thuis in de polder	50	Onze locaties
28	Van delen word je rijker	51	Colofon
30	Najaar		



De natuur heeft een bijzondere manier

OM ONS TE INSPIREREN

De natuur heeft een bijzondere manier om ons te inspireren. Of het nu de rust is van een polderlandschap, het bruisende leven in een stadspark of de verborgen schoonheid van een kleine binnentuin – de natuur biedt ons zoveel meer dan alleen een mooie omgeving. Ze laat ons zien hoe alles met elkaar verbonden is.

Die verbinding geldt niet alleen voor planten en dieren, maar ook voor mensen. Wij weten als geen ander dat aandacht doet groeien en bloeien; dat zien we elke dag als we buiten aan de slag zijn. Dat geldt natuurlijk ook voor ons als mensen. Als je je gezien en gewaardeerd voelt, zie je dat terug in alles wat je doet. Het werk gaat makkelijker, het wordt mooier en het resultaat is iets om trots op te zijn. Bovendien is het gewoon leuker.

Veel van onze collega's vinden rust en inspiratie in de natuur. Ook ik ben graag buiten. De natuur laat ons echter ook zien hoe kwetsbaar ze is. De veranderingen die zich voordoen, van klimaatverandering tot het verlies van biodiversiteit, raken niet alleen de wereld om ons heen, maar ook ons werk. We voelen de verantwoordelijkheid om onderdeel te zijn van de oplossing. We passen ons aan - net zoals de natuur dat doet - en streven ernaar om een bijdrage te leveren aan het tegengaan van de gevolgen van deze veranderingen. Dit vraagt om aandacht, zorg en het besef dat kleine stappen samen een groot verschil kunnen maken. Iedereen die hier werkt, draagt op zijn eigen manier bij aan een groenere, betere toekomst. Samen met onze opdrachtgevers werken we aan projecten die onze wereld mooier maken. En dat maakt ons trots.

Dit jaar vind ik het opnieuw bijzonder dat onze collega's hun verhaal zo open delen in dit inspiratiemagazine – over hun werk, passies en het leven. Want iedereen heeft een eigen verhaal, hoe klein of groot ook. Denk aan Mark, wiens dochter ter wereld kwam op de plek waar hij nu het groen onderhoudt: het Erasmus MC in Rotterdam. Of aan Kesete, die uit Eritrea naar Eelde kwam en hier een heel nieuw leven opbouwde. En ook Renzo, die op zijn dertiende al als voorman op Curaçao werkte. Heel veel dank aan hen, en natuurlijk aan de andere collega's en partners die hun verhaal in dit magazine delen.

Wij kijken -samen met u- weer uit naar een mooi najaars- en winterseizoen.

HENRI SCHUURMAN
ALGEMEEN DIRECTEUR



“Groen zit in mijn bloed. Mijn opa en vader hadden een tuincentrum en een hoveniersbedrijf waar ik als kind altijd te vinden was. Ik heb goede herinneringen aan het spelen rond het tuincentrum en op de kwekerij tussen de coniferen. Die waren toen helemaal in de mode. Dit was natuurlijk ideaal voor verstoppertje. Het was een superleuke jeugd met veel ruimte om te ontdekken en te spelen. Nu besef ik dat het erg luxe was om in zulke vrijheid op te groeien. In ons eigen huis in Breukelen probeer ik diezelfde liefde voor groen door te geven aan mijn dochtertje, ondanks dat onze tuin nu een stuk kleiner is.”

VERSTOPPERTJE TUSSEN DE CONIFEREN



ROBIN

Groen hart

Robin Hendriksen werkt als projectleider in Almere. Doorgaan met het bedrijf van zijn vader wilde hij niet. Zijn hart ligt bij het groen. “Als je een tuincentrum hebt, dan moet je ook een groot deel detailhandel aanbieden en meegaan met de trends. Dat is echt een vak apart. Ik word echt gelukkig van bezig zijn met de natuur. Daar word ik blij van”.

Aardappelen uit eigen tuin

Sinds twee jaar heeft hij - naast zijn eigen tuin - een moestuin. “Ik durf het bijna niet te zeggen”, lacht Robin. Want op dit moment vindt hij ‘m er niet zo lekker bij liggen. “De slakken zijn dit jaar met velen. Dat maakt het niet makkelijker. Wel heb ik net aardappelen van eigen land gegeten. Dat is toch hartstikke leuk. Ik vind het belangrijk dat mijn dochtertje ook opgroeit met respect voor de natuur en de bewustwording dat wij er op een goede manier mee omgaan. Ik ga nu een of twee keer per week. Ik zou het graag meer aandacht willen geven, maar ik heb nog zoveel activiteiten ernaast. Ik ga graag mountainbiken, hardlopen, hiken in Schotland... Ja, dat houdt me lekker bezig!”

“Ik word echt gelukkig van bezig zijn met natuur”

Complimentje

Echt met zijn schop in de grond gaat Robin bij SIGHT niet. Als projectleider stuurt hij teams aan, maakt de plannen en onderhoudt hij het contact met opdrachtgevers. Daar haalt hij veel voldoening uit. “Wij hebben bijvoorbeeld veel NS Stations in onderhoud, zo’n 200. Daar houden we vooral de perrons en de stationsomgeving mooi bij. Tegenwoordig leggen we ook veel bloem- en plantvakken aan. Dat past ook bij de tijd van nu: meer biodiversiteit en duurzaamheid. Onlangs was er een reiziger die dit opgevallen was en er zelfs op social media aandacht aan besteedde. Dat is zó leuk om te lezen, zo’n complimentje. Die heeft hier lang uitgeprint op het prikbord gehangen.”

Weinig stress

“Ik ben het meest trots op de gezondheid en het geluk van mijn gezin. Dat we weinig stress kennen en dat ik met plezier naar mijn werk mag gaan, is voor mij een groot goed. Ik heb altijd geleerd dat ‘nee’ niet bestaat en dat alles mogelijk is als je maar wilt. Dit optimisme is me met de paplepel ingegoten door mijn vader. Ons gezin is altijd positief en ziet het glas als halfvol, zelfs in moeilijke tijden. En die moeilijke tijden hebben wij zeker als jong gezin gekend. Maar we blijven niet hangen in negativiteit en proberen altijd oplossingen te vinden. Deze houding helpt me zowel in mijn persoonlijke leven als in mijn werk.”

“Voor de toekomst zie ik mezelf altijd verbonden met het hoveniersvak en hoop ik bij te dragen aan duurzame en ecologisch verantwoorde projecten. Groter wonen en meer ruimte om ons huis zou geweldig zijn, maar voorlopig genieten we van ons kleine, gezellige huisje en de liefde voor elkaar én de natuur.”



VAN ERITREA NAAR EELDE

KESETE

Kesete Gebremeskel is geboren en opgegroeid in Eritrea. Hij werkt al een aantal jaar op de locatie in Eelde. De cultuurverschillen tussen hem en zijn collega's zijn in de pauzes regelmatig onderwerp van gesprek.

Voorliefde voor planten

In Eritrea woonde Kesete als kind op een boerderij. Hij hielp er zijn ouders elke dag. Omdat het in Eritrea onveilig is, vertrekt hij als tiener naar Israël. Hij werkt er een tijdje in de bouw, voordat hij bij een kwekerij terechtkomt. Hier ontstaat zijn voorliefde voor planten. "Mijn werk is in de grond," zegt Kesete. Na een aantal jaar vraagt hij in Nederland asiel aan. Dat krijgt hij. Maar het duurt even voor hij aan het werk kan. "Ik heb twee jaar thuis gezeten, dat was niet goed voor mij. Ik moet buiten zijn." Zodra het mogelijk is volgt hij een opleiding bij Terra. Zo komt hij in het groen terecht. "Hier ben ik op mijn plek," zegt hij. "Laatst moest ik een zandbak weer netjes maken. Die was helemaal volgegroeid met gras. Als die er dan weer mooi bij ligt en de kinderen komen spelen; dan word ik helemaal blij."

Cultuurverschillen

Kesete verwondert zich nog regelmatig over de cultuurverschillen tussen hem en zijn collega's. "In Eritrea groet je elkaar door een hand te geven, hier in Nederland doe je dat alleen de eerste keer dat je iemand ontmoet. Daarna is het voorbij." Maar Kesete wil de dingen graag doen zoals hier in Nederland gewoon is. En dus groet hij nu ook met alleen 'hallo'. Waar hij nog niet helemaal aan kan wennen is de manier waarop collega's elkaar aanspreken. Kesete: "Ik ben niet dominant ofzo, maar mijn taal is een beetje te hard." Als Kesete mensen aanstuurt, zegt hij 'ga dat doen.' "Maar in Nederland vragen ze: wil je dat doen?" Kesete heeft het er over met zijn Nederlandse collega's. "Ik begrijp het niet: als mensen hier komen om te werken, hoef je ze toch niet te vragen of ze iets willen doen? Dat moet dan toch gewoon?" De collega's leggen uit hoe dit soort beleefdheden in Nederland werken. En hij leert om ze ook toe te passen. Sowieso oefent hij graag: "Ik wil heel graag de taal leren, dat lukt het beste als ik met mijn Nederlandse collega's werk."

Vlinders spotten

Na het werk gaat hij graag wandelen met zijn vrouw en drie jonge kinderen. "Dan zeggen mijn kinderen: 'Kijk papa, een vlinder,' en rennen ze er achter aan." Kesete lacht: "Laatst zei mijn dochter van vijf – van haar leer ik veel Nederlandse woorden – : 'Een paddenstoel, die mag je niet eten papa, wist je dat?' Dat is lief."



ONZE PARTNER

Erasmus MC

MARK

“Het voelt als een eer om hier te werken”

Mark werkt als hovenier bij het Erasmus MC in Rotterdam, een plek die voor hem meer betekent dan alleen een werkplek. “Ik verzorg hier samen met mijn team de aanleg en het onderhoud van planten, heesters en bloemen. Dat doen we met veel plezier op deze bijzondere plek,” vertelt hij met een glimlach. Zijn band met het ziekenhuis gaat echter veel dieper dan dat. Negen jaar geleden werd zijn dochter hier geboren, met slechts 24 weken. Veel te vroeg. De maanden die daarop volgden waren spannend en intens. Gelukkig liep alles goed af en is Mark inmiddels trotse vader van een dochter van negen en een zoon van zes jaar. “Ik zie mijn werk hier bijna als een eretaak. Een manier om iets terug te doen voor de tijd die wij als gezin in dit ziekenhuis hebben doorgebracht.”

Werken met vertrouwen

“Ik werk al veel langer in deze rol, maar de laatste twee jaar voor SIGHT. Dat heeft te maken met de aanbesteding. Ik ben erg blij met de overstap want, ik werk erg prettig samen met mijn collega's.” Mark werkt nauw samen met zijn goede vriend en uitvoerder Dick-Peter. “We kennen elkaar al meer dan twintig jaar. Er is een sterke vertrouwensband en hij geeft me de vrijheid om nieuwe dingen te bedenken. Dat is wat ik het liefste doe – plantvakken ontwerpen en nieuwe ideeën uitproberen.”

Op de step

Het Erasmus MC, gelegen in het hart van Rotterdam, is een imposant gebouwencomplex. Met de nieuwe bouwplannen zal het zelfs het grootste ziekenhuis van Europa worden. “Het is zo groot dat ik een elektrische step gebruik om van de ene kant naar de andere kant te komen. Van oost naar west is meer dan een kilometer!” Het ziekenhuis is een klein dorp op zich met - naast de zaken die je verwacht in een ziekenhuis - winkels, café's en veel ruimte voor studenten die er hun opleiding volgen. Dat er aandacht is voor een prettige groene buitenruimte, valt direct op. De vele tuintjes, plantvakken en en bloembakken staan er pico bello bij.



Thuiskomen

Het werken in het Erasmus MC betekent voor Mark meer dan alleen groenonderhoud. “Als ik een paar dagen op een andere klus ben geweest, voelt het echt als thuiskomen wanneer ik weer terug ben.” De daktuin op de achtste etage, met een schitterend uitzicht op de skyline van Rotterdam, is een van de hoogtepunten van zijn werk. Maar het is vooral het team waar Mark trots op is. “Ik heb zulke fijne collega's. Met Thierry en Joeri aan mijn zijde vormen we een topteam. We hebben aan een half woord genoeg.”

“Voelt het echt als thuiskomen”

Hoofd leegmaken

Naast zijn werk bij het ziekenhuis is Mark ook thuis druk in de weer met planten. “Ik verplaats ze graag, geen plantje staat bij mij lang op dezelfde plek. Ze krijgen bijna niet de kans om te volgroeien want dan heb ik weer een nieuw idee. Mijn vrouw laat me lekker mijn gang gaan, maar ik weet dat ze soms denkt: ‘daar gaat hij weer’, lacht Mark. In zijn vrije tijd bezoekt hij graag tuinen van beroemde architecten om inspiratie op te doen en zijn hoofd leeg te maken. “Thuis in Alblasterdam heb ik het echt fijn met mijn gezin. Mijn dochter, nu negen jaar oud, doet het gelukkig heel goed. Ze gaat naar een gewone school en is happy. Regelmatig hebben de effecten van de vroeggeboorte van mijn dochter nog steeds invloed op ons gezin. Dan wordt het haar aan het einde van de dag te veel, en dan is ze verdrietig of boos. Daarom ben ik blij dat ik vroeg kan beginnen en op tijd thuis ben. Je wilt gewoon altijd het beste voor je kinderen.”

Werken in een ziekenhuis

“Je ziet hier natuurlijk veel voorbij komen. Van geluk tot verdriet. Dat maakt het een bijzondere plek om te werken. We willen vaak meer of klagen over de kleine dingen. Maar als je hier rondloopt dan weet je dat maar één ding telt en dat is een goede gezondheid”.



THIERRY

Thierry woont in Rotterdam-Zuid en is fulltime te vinden in het groen rond het Erasmus MC. “Ik vind het een hele fijne plek om te werken. Ook met Mark en de anderen. Ik zou hier echt niet weg willen. Wij hebben hier de vrijheid om er iets moois van te maken.” Of zijn eigen tuin er mooi bij staat? “Ja, natuurlijk. Dat is toch logisch”.

ONZE PARTNER

Erasmus MC

PAUL

Paul werkt al meer dan achtendertig jaar als technische man in het ziekenhuis.

“Kiezen tussen een patiënt helpen of een lekkage verhelpen? Ik ga altijd voor de patiënt. Zo ben ik nu eenmaal opgevoed.”

Dertig jaar werkte Paul de Graaff als onderdeel van de technische dienst van de Dr. Daniel van den Hoed Kliniek. Met een team van vijf man hielden zij alles 24 uur per dag draaiende. Voor veel problemen werd het team als eerste gebeld, van een storing op de OK tot een lekkage. Na de sluiting van de kliniek ging hij aan de slag bij het Erasmus MC, waar ook de nieuwe Dr. Daniel van den Hoed Kliniek werd gevestigd. En hoewel hij met plezier terugdenkt aan “die goeie ouwe tijd”, heeft hij inmiddels zijn draai als vastgoedbeheerder gevonden in zijn nieuwe, grotere omgeving.

Paul startte als hulpje in de Dr. Daniel van den Hoed Kliniek. ‘Van niets naar iets’, zoals hij zelf zegt. “Het makkelijke van een kleinschalig gebouw is dat je echt alles samen doet. Niet alleen met de collega’s van de technische dienst, maar ook met de verpleging, de dokters en het andere personeel heb je een goede band. Een vrije rol, je doet wat er nodig is. Je staat er samen voor. Dat gaat in een groter gebouw logischerwijs anders.” Gelukkig kan Paul zijn eigen weg goed vinden en heeft hij het naar zijn zin op zijn plek en met z’n collega’s.

Win-win

Onder de verantwoordelijkheid van Paul valt het groenbeheer van het Erasmus MC. Een bijzonder aspect van zijn werk is de hernieuwde samenwerking met SIGHT-uitvoerder Dick-Peter. “We hebben eerder samengewerkt en kunnen goed met elkaar overweg,” zegt Paul. Ook Mark, een hovenier die al langer betrokken is bij het groenonderhoud van het Erasmus MC, maakt deel uit van het ‘groenteam’. “Het is een win-winsituatie,” vertelt Paul enthousiast. “We weten wat we aan elkaar hebben en zitten hetzelfde in de wedstrijd. Dan kun je juist wat tegen elkaar zeggen, ook als er een keer iets niet goed is.”

De ervaring van het hele team maakt de samenwerking makkelijker. “Het ziekenhuis is een ingewikkeld pand”, legt Paul uit. “Je kunt niet zomaar overal binnenlopen. Stel je voor dat je per ongeluk een MRI-ruimte binnenwandelt, dat is niet handig. Daarom moet je veiligheidscertificaten halen en goed weten wat je doet, zelfs als je alleen het groen onderhoudt. Veiligheid staat hoog in het vaandel in het Erasmus MC, zeker na de aanslag van 2023.”

Als je hem vraagt naar zijn favoriete plek, weet hij het direct. Dat is een tuin die niet door bezoekers of personeel kan worden bezocht: de tuin van de psychiatrische afdeling.



Dat was ooit een in tweeën gesplitst stuk tuin. Patiënten moesten met hun begeleiders naar het Euromastpark om even op het gras te kunnen zitten. “Dat kan anders”, dacht Paul. Hij maakte er één grote tuin van. “Met gras en fruitbomen: appels, peren en kersen. Zo kan iedereen er lekker zitten en van het fruit maken de patiënten bijvoorbeeld taart. De tuin doet het inmiddels super.” Paul is blij dat hij op deze manier zijn bijdrage kan leveren aan een groen en prettig complex. Al vroeg in zijn werkzame leven leerde hij altijd de patiënt voorop te zetten. “Ik ben opgevoed om het zo goed mogelijk voor onze patiënten te maken. Moest ik kiezen tussen het helpen van een patiënt in een kapotte rolstoel of het verhelpen van een lekkage? Dan koos ik altijd voor de patiënt. Dat doe ik nog steeds.”

Meer fruitbomen

Overigens vindt hij dat er in én buiten het Erasmus MC meer fruitbomen geplaatst kunnen worden, gewoon in de stad. “Ja, waarom niet? Je ziet nu altijd prunussen of hazelaars, maar een fruitboom is toch ook goed voor de bloemetjes en bijtjes, zal ik maar zeggen. Er zijn mensen die het niet zo breed hebben, die kunnen altijd een peertje meeplukken. Dat zou toch mooi zijn.”

Altijd nieuwe plannen

Paul vindt zijn vrijheid nog steeds in het verzinnen van deze plannen. Zo toverde hij in het kader van ‘stoetepgels wippen’ een grijze binnenplaats om in groene kruidentuintjes. “Kost bijna niks en het is leuk voor de patiënten. Je kunt bijvoorbeeld je eigen munt plukken voor in de thee.” Een dakvlak met oude stelcon-beplating gaf hij een andere invulling door er ruimte te maken voor een openbare ontspanningsdaktuin. Met veel groen en zithoekjes waar studenten heerlijk kunnen relaxen, met tafeltennis en een voetbalspel. “Leuk voor de 2000 studenten die er zijn.” Paul is nog lang niet klaar en zit altijd vol ideeën. Binnenkort wil hij een wandelbrug met sedum beplanten in plaats van zwarte bitumen. Weer een mooie stap. En voor wie zich afvraagt of Paul zich na zoveel dienstjaren nog niet verveelt? “Nee hoor. Ik heb altijd nieuwe ideeën.” En zelfs als zijn pensioen over een aantal jaar nadert, zal hij niet stilzitten. “Ik voel me een gelukkig man, want ik woon aan het randje van Rotterdam en heb een flinke tuin waar ik me dagelijks in kan uitleven. Ik vind tuinieren namelijk geweldig. Dat komt helemaal goed.”



“Er zijn mensen die het niet zo breed hebben, die kunnen altijd een peertje meeplukken. Dat zou toch mooi zijn.”

Géronie is de schrijver van SIGHT.

Over groei, geraniums en gezelligheid.

Géronie werkt als tekstschrijver. Samen met haar collega's zorgt ze dat er goede plannen komen te liggen voor opdrachtgevers die een aanbesteding hebben uitgezet. Ze is geboren en getogen in Harderwijk, een stad waar haar roots al generaties lang liggen. "Het heeft me een sterk netwerk gegeven. Al vergeet ik nog wel eens wie er precies bij wie hoort", lacht ze. Ze woont er nog, samen met haar man, zoon en twee katten.



GÉRONIE

Handig

Géronie groeide op in een warm gezin waar bouw en techniek centraal stond. “Mijn vader en broertje zijn erg technisch en ik ben ook best handig. Mijn moeder niet, maar die zorgt voor het eten en drinken en helpt met opruimen. En elke klusser weet dat dat enorm fijn is!” Mijn vader liet me gerust de fundering metselen voor een muurtje. “Zo leer je het en maakt het niet uit dat het niet zo netjes is”, zei hij dan. Ik vraag nog steeds graag zijn hulp, bijvoorbeeld toen we onlangs van een staande toiletpot naar een hangende wilden gaan en de afvoer aangepast moest worden.”

Meisje in de techniek

“Mijn interesse in techniek was - mede door mijn jeugd - groot. De keuze voor de opleiding MTS Telematica was daarom voor mij een logische. Ik kwam te werken op de ontwikkelafdeling van een bedrijf dat self check-in en check-out systemen voor bibliotheken en winkeldiefstalbeveiligingssystemen verkocht. Ik kwam er al snel achter dat printplaatontwerp niet mijn passie was en groeide in de rol om nieuwe systemen over te dragen aan productie. Hiervoor moesten ook productmanuals geschreven worden. Voor het eerst raakte ik in contact met het schrijfwerk. En dat vond ik veel leuker!”

Op gevoel

In de jaren die volgden werkte Géronie bij verschillende bedrijven en verschoven haar werkzaamheden meer naar het schrijven van plannen. Onder het mom van ‘als je je niet meer ontwikkelt, kun je beter gelijk achter de geraniums gaan zitten’ maakte ze op gevoel keuzes die haar uiteindelijk bij SIGHT brachten. “Nu ben ik hier ontzettend op mijn plek als EMVI-schrijver en bemoeial”, lacht Géronie. Met haar collega’s bereidt ze de plannen voor die vanuit grote organisaties worden uitgevraagd. “Wij werken zo fijn samen met elkaar. Iedereen heeft zijn eigen talenten en doet waar hij of zij goed in is. Het is deadline-werk, maar als we dan met z’n allen een mooi passend plan hebben geschreven én we komen als beste uit de bus, dan geeft dat echt een kick.”

Liefde gaat door de maag

Eten is een grote hobby van Géronie. “Ik hou van bakken, koken en lekker eten in z’n algemeenheid. Ik kan heel blij worden van een lekker stuk chocolade, bijzonder kaasje, drankje of olijfolie, maar ook van een nieuw ontdekt recept. Van een lekkere vette bek halen tot culinaire hoogstandjes, als eten goed smaakt wordt ik er blij van. Mijn collega’s maken er wel eens grapjes over. Dat ik in elke stad wel een lekker restaurant of eetwinkeltje ken. Dat is vaak ook zo! Ook dat heb ik van huis uit meegekregen. Mijn opa had al een slager in Garderen die de lekkerste harde worst verkocht en koekjes moesten als we onderweg waren altijd in Ommen gekocht worden, want daar zat zo’n lekkere bakker.”

Familieleven

Géronie is een echt gezinsmens, zij staan voorop. Samen met haar zoon Sen en man Arjan geniet ze van het leven. “We gaan graag op pad, maar thuis een film kijken of spelletjes doen is ook altijd gezellig. Nu Sen in de pubertijd zit wordt het soms lastiger om dingen te vinden die je alle drie leuk vindt. Hij is bijvoorbeeld helemaal fan van de gamehall. Dus nu doen we dat gewoon lekker met zijn drieën en combineren we het bijvoorbeeld met een hapje eten in Utrecht of een andere grote stad. Als we maar lol hebben dan is het voor mij goed.” Komend schooljaar moet ze haar zoon meer gaan loslaten. Hij gaat namelijk naar de middelbare school en zelfs buiten Harderwijk. “Ja, dat is even wennen voor mij, goed leermoment!”, lacht Géronie. “Maar ik heb er natuurlijk alle vertrouwen in. Sen is een hele sociale jongen die snel contact legt en niet snel risico’s neemt en hopelijk blijven de afgelopen jaren opvoeding ook een beetje hangen.”

Hoofd leegmaken

“Als ik mijn hoofd wil leegmaken ga ik slowrunnen. Heerlijk vind ik dat, lekker in de natuur. Bij slowrunnen ligt de focus van het rennen meer op een goede ademhaling en houding, dan op zo snel mogelijk rennen. Dat maakt het naast inspannend, ook heel ontspannend én, ook heel fijn, je verbrand er veel calorieën mee. Ik loop bij Slow Run Veluwe, samen met een groep vrouwen, in het bos. Af en toe duiken we ook in het koude water van de Zandenplas. En om een beetje strak te blijven - ja, dat is ook belangrijk, zeker als je van lekker eten houdt - doen we tussendoor altijd oefeningen voor onze core. Ik moet wel mijn ogen beter open houden en minder kletsen tijdens het lopen - we zijn namelijk al keer een wolf tegengekomen met onze groep, maar ik heb ‘m net gemist!”



GÉRONIE

WOUTER

**“VOEL ME THUIS
IN DE POLDER”**

De hagen langs het station van Anna Paulowna zien er weer strak uit. Wouter en Olger zijn er in de ochtend mee aan de slag geweest. “Je moet wel fit zijn voor dit werk. Olger is sterk hoor,” lacht Wouter. Hij is een vrolijke, praatgrage man die richting de vijftig gaat, al zou je dat niet zeggen op het eerste oog. Samen met ‘zijn maat’ Olger werkt hij vanuit vestiging De Rijk in Noord-Holland. Met plezier vertelt hij over zijn leven nu en de avonturen die hij voor SIGHT beleefde.

Opgegroeid in de omgeving van Haarlem is Wouter verknocht aan de zee en de vergezichten van de Noord-Hollandse polders. Als kleine jongen ging hij vaak naar het strand. Toen hij iets groter werd, was hij er te vinden als hij ging kitesurfen. Weer later wandelde hij er uren met zijn hond. “Ik heb de natuur nodig om tot rust te komen. Ik woon in een heel fijn huis in Oudedijk met mijn gezin. Wij kijken zo’n vier, vijf kilometer weg op een goede dag. Richting de Beemster, de oudste polder van Nederland. Daar word ik zo gelukkig van. Dat geeft mij rust.”

Net als Top Gear

In een vorig leven werkte Wouter bij Schiphol. Een baan die hij met veel plezier uitvoerde. Welke jongen wil er nu niet over de landingsbanen verkeer en vliegtuigen begeleiden? “Dit was een geweldige tijd. Ik heb er 15 jaar gewerkt. Wij zorgden dat voertuigen goed over de banen reden. Ik heb gave dingen meegemaakt. Rijden voorop in de stoet van de belangrijkste staatshoofden bijvoorbeeld. Dan reden wij voor de Marechaussee en volgden de andere auto’s ons. Als het rustig was, konden we soms racen. Natuurlijk wel veilig, hè. Dan leek het net Top Gear. Ik heb er mooie herinneringen aan.”

Een kans gekregen

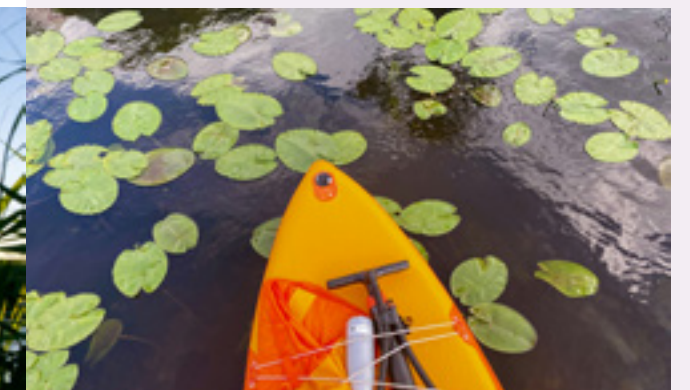
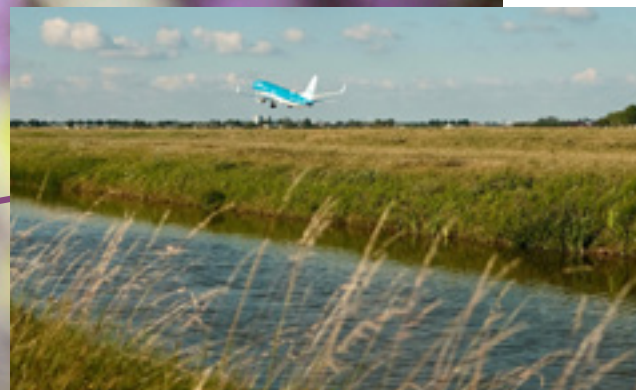
De pandemie-periode veranderde alles in zijn leven. Het vliegverkeer kwam stil te staan. Geen vluchten, geen werk. En na verloop van tijd was alle onderhoud ook wel

gedaan. Wouter stopte uiteindelijk bij Schiphol en viel in een zwart gat. “Mensen hadden mij dit wel gezegd, maar dat ik er zo’n last van zou hebben...”. Deze periode zorgde ervoor dat hij belangrijke keuzes in zijn leven moest maken. Uiteindelijk kwam hij bij SIGHT terecht. “Zij hebben mij echt uit dit gat getrokken. Zo voel ik het wel. Ik heb een kans gekregen en daar ben ik heel blij mee”.

Wouter is blij dat hij met Olger op stap is. “Hij weet ontzettend veel en ik leer elke dag van hem. Ik kan met mijn slimmigheden en vanuit mijn ervaring weer wat toevoegen. Dat vult elkaar mooi aan.”

De kleine dingen

Waar hij eerder veel en wisselende diensten draaide, leeft hij nu een regelmatig leven. Want voor dit werk hoeft hij niet ’s nachts op pad. Dat scheelt ook. “Ook al ben ik vrij onrustig van aard, ik heb mijn slaap wel nodig. Daar ben ik wel achter. Ik heb vier dochters waarvan de jongsten nog thuis wonen. Ik maak hun leven nu bewuster mee. Voordat ik bij Schiphol werkte, was ik vrachtwagenchauffeur. Vaak van huis. Dan miste je soms de kleine dingen thuis. Nu is dat anders want ik kan bij veel meer zijn. Ik heb ze onlangs leren zwemmen. En mijn kite heb ik ingeruild voor een supboard. Dan zet ik ze voorop en gaan we lekker suppen. Het zijn die kleine momenten waar ik nu van kan genieten.”





“Als medewerkers het naar hun zin hebben, komt het werk vanzelf”

Cees en Ijsbrand werken veelal met medewerkers met een afstand tot de arbeidsmarkt. Daar genieten ze allebei van: "Dit werk gaat over mensen."

Patatdag

In de kantine in Kerkdriel staan de kroketten, patat en een kapsalon op tafel. "Donderdag is hier patatdag," legt Cees uit. "En die is heilig voor de medewerkers," voegt Ijsbrand toe. Ondertussen delen de medewerkers verhalen over bekenden uit Beneden-Leeuwen en sturen ze elkaar grappige filmpjes die ze op Facebook tegenkwamen.

De meeste medewerkers die aan tafel zitten komen van Werkzaak Rivierenland, dat mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt begeleidt bij het vinden van werk. "Een groot deel loopt hier al twintig jaar," zegt Ijsbrand. Cees kent de meesten ook al jaren. "Ik werkte voor de vorige aannemer die hier het onderhoud deed. Toen SIGHT de aanbesteding won, ben ik na een paar maanden overgestapt. Je moet me zien als de verbinder tussen SIGHT en de jongens."

Werken in het vierkantje

Cees en Ijsbrand proberen vooral er voor te zorgen dat de medewerkers zich prettig voelen op het werk. "Als dat zo is, kan er gewerkt worden." Belangrijk is dat er veel structuur en routine is. Ijsbrand: "Ik zeg altijd zo: deze mensen werken het liefst in hun vierkantje. Zodra iets buiten het vierkantje komt, gaat het niet goed." En dus wordt de planning zo gemaakt dat medewerkers een aantal dagen achter elkaar op dezelfde plek hetzelfde werk doen.

Verder is het belangrijk dat medewerkers vertrouwen krijgen en dat ze weten waar ze aan toe zijn. Cees: "Ik ben heel eerlijk en open. Dat werkt. En als er iets is, ook als het privé zaken zijn, kunnen ze ons bellen. Het gebeurt nog wel eens, dat we een telefoontje krijgen in het weekend."



Ijsbrand en Cees vullen elkaar goed aan. Cees: "Ik ben niet zo van het binnenwerk. Ik ben vooral buiten, stuur de jongens aan. Mensen hebben mijn interesse, daarom werk ik hier." En dus doet Ijsbrand grotendeels de kantoorzaken zoals de planning, vergadering en administratie. "Prima werk, en ik ben ook buiten te vinden," aldus Ijsbrand. "We weten wat we aan elkaar hebben. Dat werkt."

Goudeerlijk

Iedereen heeft een gebruiksaanwijzing, alleen die van SROI-medewerkers is vaak wat langer, stelt Ijsbrand: "De een heeft bij wijze van spreken een schop onder zijn kont nodig, de ander juist een aai over zijn bol." Net als Cees houdt Ijsbrand van het werk. "Ik zeg wel eens dat je dit werk niet kan kiezen, maar dat je wordt uitgekozen door de mensen zelf." Waarom het dan zo klikt tussen hem en mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt? "Dat gaat over vertrouwen, eerlijk zijn. En accepteren dat dingen anders gaan dan gepland." Cees: "Deze mensen zijn goudeerlijk. En die eerlijkheid vult je meer dan het geld in je portemonnee."

"Ik ben heel eerlijk en open. Dat werkt. En als er iets is, ook als het privé zaken zijn, kunnen ze ons bellen."



CEES

IJSBRAND



VAN DELEN WORD JE RIJKE

Van dropout naar projectleider bij SIGHT. En van een focus op geld en status naar oog voor de mens: Hans Vijfhuizen heeft heel wat paden in zijn leven bewandeld. Maar nu, zegt hijzelf, heeft hij de goede richting te pakken.

Hans leunt ontspannen achterover in het kantoor op de locatie Holten, een kopje thee op tafel. Hans windt er geen doekjes om: “Ik heb in mijn leven heel wat dingen gedaan, waar ik niet trots op ben. Ik was op zoek naar een stuk erkenning in mijn werk en de manier waarop ik deze kreeg maakte niet uit. Ik ben grootgebracht in de aannemerij. Leuk en spannend, maar ook een machocultuur, waar iedereen erg op zichzelf gericht was. Ik zelf ook. Maar nu is er wat veranderd. Je hoeft je erkenning niet uit mensen of daden te halen, iedereen is uniek en wat ik daarin hebt ontdekt, wil ik delen met anderen.”

Dat is niet van de ene op de andere dag gegaan. “De verandering begon toen ik een Alphacursus ging volgen, een basiscursus over het christelijk geloof. Mijn vrouw deed die ook, maar in een andere groep. Zij deelde daar mijn verhaal en hoe ik mijn werk deed. Eén van haar groepsleden herkende het verhaal en vond dat ik mijn leven anders moest gaan inrichten. Deze man gaf haar het telefoonnummer van een bedrijf. Voor als ik ergens wilde gaan werken, waardoor ik andere keuzes kon maken in mijn werk.”

In eerste instantie reageerde Hans ‘gefrustreerd’ op die bemoeienis. “Mijn ego speelde parten, ik heb toch een superbaan? Maar toen ik na een paar maanden “toevallig” onenigheid kreeg bij mijn vorige werkgever, zat er niks anders op dan alsnog het nummer van dat ene bedrijf aan mijn vrouw te vragen.”

Dat bedrijf bleek SIGHT, en de man uit de Alphacursus (oud-collega SIGHT) bleek gelijk te hebben. Alleen al de sollicitatiegesprekken voor zijn aanstelling als

projectleider waren zo anders dan Hans kende. “Er werd niet over targets en omzet gepraat, maar er werd naar mij als persoon gevraagd.”

Zijn overstap naar SIGHT en het volgen van de Alphacursus hebben Hans veel gebracht. Hij legt uit: “Je kunt als mens twee dingen doen: de dingen die je ontvangt voor jezelf houden.” Hans slaat zijn armen om zijn schouders. “Of je kan het delen met anderen.” Hij spreidt zijn armen. “SIGHT zorgt altijd heel erg goed voor zijn mensen. Ik word gewaardeerd en gefaciliteerd in de spullen die ik nodig heb. Er is veel persoonlijke aandacht. Die aandacht en waardering wil ik ook delen met mijn teamleden, met klanten.”

Hans haalt zijn inspiratie en kracht uit het geloof. Niet ik, maar we doen het samen. Dan lukt er veel. “Je hoeft het niet alleen te doen, niemand.”

Maar op welke manier kun je dit inzetten in de aannemerij? Als projectleider is Hans onder andere verantwoordelijk voor een groot contract van RVB, geen dag is hetzelfde. Er worden diversen problemen gedeeld met ons om op te lossen, van het renoveren van bunkers tot het natuurvriendelijk maken van blusvijvers. In het midden van dat web is Hans in zijn element. Denken in oplossingen. “Nee verkopen aan een klant bestaat niet voor mij. Ik bedenk altijd hoe we dingen wel kunnen doen.” Een legendarische uitspraak voor Hans is dat een oude boer ooit zei: “Als je geen riemen meer hebt om te roeien, doe je het maar met je handen!” Er is altijd een weg. Mensen motiveren en in hun kracht zetten, dat is zijn doel op het werk.

HANS



Wandelen na het eten

Na zijn werk is Hans veel in de natuur te vinden. Overdag zit hij het grootste deel op kantoor achter de beeldschermen. Mensen die in het groen werken, of dit nou binnen of buiten is, willen uiteindelijk allemaal genieten van de buitenruimte. “Na het eten lopen we zo 1,5 uur door de bossen bij Gortel of de hei in Nunspeet. We praten ons hoofd leeg en kunnen zo op een rustige manier ontladen.”

N A J A A R



ONZE PARTNER

Gemeente Nijmegen

ECOLOGISCH BEHEER IS SAMENWERKEN, AFSTEMMEN EN VÉÉL LEREN

In 2018 was de gemeente Nijmegen Green Capital van Europa, een beloning voor de duurzaamheidsinspanningen die de stad levert. Ook het groenbeheer in de stad gebeurt al twintig jaar lang waar mogelijk ecologisch. Hoe doet de gemeente dat en welke uitdagingen heeft ecologisch beheer?



Compensatiebos

Bas de Beijer, groenadviseur bij de gemeente, en Peter Marcusse, opzichter bomen en groen, staan in het Spiegelbos aan de rand van Lent. Dit zogenoemde compensatiebos werd rond 2000 aangelegd als tegemoetkoming voor een deel van Landgoed Doornik dat nodig was voor de dijkversterking. In het bos bevinden zich meerdere amfibieënpoolen, onder meer voor het behoud van de rugstreeppad. En dat lukt. De mannen zijn trots op het stukje bos dat de gemeente sinds 2012 in beheer heeft. “Je vindt hier allerlei dieren en je kunt er goed wandelen,” vertelt Peter.



KleurKeur

Het beheer van het bos gebeurt, zoals al het groenbeheer in de gemeente, zoveel mogelijk ecologisch. Zo wordt hier gemaaid volgens KleurKeur, een keurmerk van de Vlinderstichting. Het betekent dat waar mogelijk er niet gemaaid wordt, zodat de grond verschaalt en er meer kruiden kunnen groeien. “Goed voor de biodiversiteit” aldus Bas. Ook zijn er takkenrillen aangelegd waar dieren en insecten zich kunnen verschuilen. Halverwege het bos treffen we een bordje met daarop de tekst: minder maaien is meer biodiversiteit en een qr-code naar de site van de gemeente Nijmegen waar het maaibeleid van de gemeente wordt uitgelegd. Bas: “SIGHT heeft het initiatief genomen tot deze bordjes. Die zijn belangrijk. Want niet iedere inwoner begrijpt dit. Die denkt dat er stukken overgeslagen zijn, of vinden dat het gras vaker gemaaid moet worden zodat de paden meer vrij blijven. Ook hebben we contact gehad met de stadsecoloog en hebben we een filmpje ‘Maai Mei Niet’ ontwikkeld over ons maaibeleid. Met de bordjes en de informatie op de site leggen we uit wat we doen en waarom. Dat leidt tot meer begrip.”



Dilemma's

Ecologisch beheer klinkt in theorie ideaal, de praktijk is weerbarstiger. Er is een spanningsveld. Bij ecologisch beheer hoort dat je maait wanneer het nodig is en rekening houdt met vegetatie en dieren. Maar wanneer maaien nodig is, hangt af van de weersomstandigheden. En dat is voor een aannemer lastig plannen. Peter: “We vragen een extreme flexibiliteit. En op de kleigrond van Dukenburg kan weinig maaien niet. Want dan kan je er op een gegeven moment niet meer met je maaier door.” “En”, legt Bas uit, “hier in het spiegelbos houden we rekening met de padden. En we hebben ook het maaibeheer van Kleur Keur. Maar wat goed is voor de vlinders en insecten is niet altijd goed voor de reptielen. Dus ook hier zoeken we afstemming. Met SIGHT, de Vlinderstichting en RAVON, de organisatie voor reptielen.” Ook staat ecologisch beheer soms op gespannen voet met veiligheid. Peter: “Hoog gras in de berm belemmert bijvoorbeeld soms de verkeersveiligheid. En dat is ook belangrijk. Duurzaamheid en ecologisch beheer moeten wel praktisch toepasbaar zijn.”



Leren en experimenteren

Ecologisch beheer vraagt dus veel van alle partijen. Bas: “We kunnen het op kleine schaal meestal goed toepassen, op grotere schaal blijkt het vaak moeilijker.” Daarom wordt er veel samengewerkt en van elkaar geleerd. Met SIGHT en andere aannemers is er bijvoorbeeld vaker een integraal bouwoverleg waarin betrokkenen van één gebied met elkaar afstemmen. Bas: “We experimenteren en leren.”



“Je vindt hier allerlei dieren en je kunt er goed wandelen”

JAN

**“WAAR EEN
ANDER STOPT,
ZIE IK ALTIJD
NOG WEL EEN
KANS”**

Jan van de Kamp, uitvoerder op de locatie in Arnhem, is verbaasd dat hij gevraagd is voor een interview. “Ik ben op zich een heel saai mannetje,” lacht hij. Maar Jan heeft genoeg te vertellen. Over zijn voorliefde voor het werken met SROI-medewerkers bijvoorbeeld.

Denken in oplossingen

Groepen medewerkers aansturen doet Jan graag. Vooral mensen met een afstand tot de arbeidsmarkt, die gaan hem aan het hart. “Met hen is geen dag hetzelfde”, aldus Jan. “Er komt altijd wel ergens een konijntje uit de hoed.”

Jan is daarbij een man van oplossingen. “Kan niet wil er bij mij niet in.” Een medewerker die graag zelfstandig werkt en geen rijbewijs heeft laat hij rijden met een elektrische bakfiets. En een medewerker waarvan iedereen zei dat het rijden op een machine geen optie was, is nu al jaren machinist. “Je moet iedereen een kans geven. Met een kleine aanpassing neem je soms grote belemmeringen weg. Het gaat er niet om wat iemand niet kan, maar wat mogelijkheden zijn om iemand wel in te zetten.”

Maatwerk

De begeleiding van SROI-medewerkers is maatwerk en ook Jan heeft veel moeten leren. “In de beginjaren had ik eens een jongen met autisme. Op een gegeven moment zei ik ‘jij ziet allemaal beren op de weg.’ Hij kijkt om zich heen en zegt ‘waar dan?’. Hij was er een tijdje door van slag. Ik heb geleerd om dit soort uitdrukkingen niet meer te gebruiken.”

Jan is trots als hij medewerkers ziet groeien. “Ik bouw het op en geef een medewerker steeds een stukje verantwoording erbij, zonder dat ze het zelf vaak door hebben. Je moet wel het vertrouwen krijgen. Dat krijg je door er naast te blijven staan en mensen het gevoel te geven dat ze het zelf hebben gedaan of een oplossing hebben gevonden. Als iemand moeilijk kan lezen of schrijven moet hij het wel durven zeggen, dat is heel belangrijk. Met structuur, luisteren en positiviteit zie je het zelfvertrouwen van mensen toenemen. Dat doet me goed.”



Schapen en koeien

Thuis is Jan ook graag buiten. Hij woont op de plek van zijn ouderlijk huis, waar zijn ouders een boerderij hadden. Vroeger werkte Jans vader overdag in de wegenbouw en werd de boerderij gerund door zijn moeder. 's Avonds was de boerderij het domein van zijn vader. Jan vond en vindt het boerenleven heerlijk. "Als kleine jongen is er niks leuker dan om op de trekker te rijden."

De oude boerderij is gesloopt, er is een nieuwe voor in de plaats gekomen. "Met daarin twee woningen. Eén voor mijn ouders, en één voor mijn gezin." Inmiddels zijn Jans ouders allebei overleden. Maar een paar van de koeien waarvan zijn moeder hield, zijn er nog steeds. Het zijn er vier. "Plus een kalfje, de stier van de burens was ongevraagd langsgesloopt," lacht Jan. Ook heeft hij een twintigtal schapen. "Goedkope grasmaaiers." De dieren zijn zijn hobby. "De een gaat naar de voetbal, ik heb dit."

Van boerenzoon doorgegroeid naar uitvoerder in het groen

"Op de lagere school konden ze niks met me", lacht Jan. Jan was als kind al liever buiten op de boerderij. Het was zijn droom om deze later over te kunnen nemen. Dit was helaas door alle wet- en regelgeving in die tijd niet rendabel. Jan koos daarom op de middelbare landbouwschool voor de bosbouw. Hij begon op de machine en groeide van voorman uiteindelijk door naar allround uitvoerder en kan zo ook buiten het boerenbedrijf zijn passie voor groen uitdragen.

Jan vertelt: "De waarde van het groen heeft een enorme ontwikkeling doorgemaakt. Er is nu veel meer aandacht voor de natuur. Als ik vroeger bijvoorbeeld met een trekker tegen de boom reed vroeg mijn vader gelijk of de trekker geen schade had. Nu is de eerste vraag die men stelt of de boom geen schade heeft. En vroeger spoot je alles dood; nu gebruiken we geen schadelijke stoffen meer, maar laten we de natuur zijn werk doen. Bijvoorbeeld door beplanting aan te passen: goudsbloemen zorgen ervoor dat je minder last hebt van mieren, en citroenplanten onder de afkapping helpen tegen muggen."

Met je tijd meegaan en het loslaten van oude patronen loopt als een rode draad door Jans leven heen. Zoals hij het zelf heel mooi verwoordt: "Als je vasthoudt aan oude patronen sta je jezelf in de weg. Je prijst jezelf uit de markt, de wereld en gedachtes veranderen steeds". Dat blijkt ook uit Jan zijn functie. Al blijft het boerenbloed en de drang om buiten te zijn, toch werkt Jan steeds meer afwisselend tussen kantoor en op projecten buiten. "Ik kijk vooruit. Ik moet tot mijn 67e werken, de kennis die ik buiten opgebouwd heb kan ik nu mooi overdragen aan anderen. En hoe die verhouding er dan precies uitziet, weet ik niet. Ik zie het wel. Je kunt niet alles plannen in het leven."



"De waarde van het groen heeft een enorme ontwikkeling doorgemaakt"

JAN

RENZO

WERELDREIZIGER MET GROENE VINGERS

Uniek, zo is het leven van Renzo wel te noemen. Geboren in Nederland en opgegroeid op Curaçao, Renzo's leven spreekt tot de verbeelding. Van drop-out op school tot voor'man' terwijl hij slechts dertien jaar was. Inmiddels is hij weer terug in Nederland. En wie nu bij het lezen van deze introductie denkt dat Renzo rustig van zijn oude dag geniet heeft het mis. Hij is pas 24 jaar en is nog steeds vol ambitie en levenslust.

Curaçao

Tot zijn negende woonde hij in Nederland, waarna zijn familie emigreerde naar het zonnige Curaçao. "Dat was de beste tijd van mijn leven," vertelt Renzo. Zijn ouders werkten dag en nacht in hun hoveniersbedrijf terwijl hij en zijn zusje naar school gingen. Toch verliet hij de schoolbanken wat eerder dan verwacht. "Van mijn vader moest ik dan wel aan de slag in de zaak en mocht ik niet luierend mijn tijd doorbrengen. Ja, dat is logisch. Zo ben ik ook opgegroeid: heel zelfstandig. Mijn ouders lieten me zelf oplossingen bedenken. Je moet je voorstellen dat mijn eerste klus het plaatsen was van zestig palmbomen op het strand. Ik kreeg een graafmachine, een beregeningsset en een koelbox met eten en drinken mee. 'Succes, jongen. Je komt er wel uit', zei mijn vader. Aan het eind van de dag haalde hij me weer op. Na veel uitproberen en meten lukte het me inderdaad. Je moet je voorstellen dat op het strand nogal eens wat verzakt. Na een week had ik ze allemaal er strak in zitten. Hier heb ik echt voor mezelf leren nadenken. Ik moest op deze manier wel."

50 villa's

Werken in het hoveniersbedrijf op Curaçao was fysiek zwaar. "We werkten de hele dag door, acht uur per dag, buffelen in de zon. Ook mijn ouders werkten erg hard. Mijn moeder op de administratie, mijn vader net als ik op de projecten. Vooral Amerikanen lieten prachtige tuinen aanleggen. Ik werkte al snel met een team van locals. Hier was ik - zo jong als ik was - voorman. Dat was natuurlijk niet gemakkelijk in het begin. Het waren natuurlijk oudere mensen dan ik. Waarom zouden ze luisteren naar zo'n blaag als ik? Gelukkig hielp het dat ik vloeiend Spaans en Papiamentu spreek. Uiteindelijk

werkten we als top team en hadden wij meer dan 50 villa's op het eiland in onderhoud. Ja, best veel he."

Familieman

Ondanks de fysieke uitdagingen genoot Renzo van de vrijheid en verantwoordelijkheid die het werk met zich meebracht. Toen zijn moeder ziek werd, keerde de familie noodzakelijkerwijs terug naar Nederland. "Wij zijn als gezin altijd heel close geweest. Je bent op elkaar aangewezen als je een nieuw leven opbouwt samen. Dat betekent niet dat er nooit woorden zijn, hoor. We hebben allemaal uitgesproken karakters. Maar we zijn een erg goed team samen. Dat waren we toen en dat zijn we nu nog. Ik heb zelfs een pleegzusje erbij nu we weer in Nederland zijn. Ik ben erg trots op onze familie."

Rusteloze aard

"We hebben allemaal een rusteloze aard in onze familie. Vooral mijn vader. Maar het lijkt erop dat hij hier wat rust heeft gevonden. Ik heb het met mijn vriendin nog wel eens over emigreren. Spanje lijkt me een land met veel mogelijkheden. Ik weet veel van beregeningssystemen en spreek natuurlijk Spaans, dus dat zou het wel makkelijker maken. Voorlopig blijft ik wel in Nederland, vooral om stabiliteit te creëren voor mijn familie. De komende tien jaar wonen we hier wel."

VWO

Met een omweg is Renzo uiteindelijk bij SIGHT komen te werken. Als voorman leidt hij een ploeg van vijftien man en geniet hij van de vrijheid om zijn eigen planning en communicatie te regelen. "Ik had wel ervaring, maar geen papieren. Dus ik moest bij terugkomst in Nederland aan de bak, naar school. Dat was weer wennen. Bij SIGHT voelde ik me thuis vanaf het prille begin. Mijn ambitie is om door te groeien naar uitvoerder. Ik wil blijven bouwen en verder omhoog klimmen. Soms denk ik er wel eens aan dat het allemaal makkelijker had gekund als ik gewoon VWO had gedaan. Dan had ik nu al op de plek kunnen zitten die ik ambieer. Maar mijn levensweg heeft me ook gemaakt tot wie ik ben. Ik geloof dat iedereen zijn eigen pad heeft en dat alles uiteindelijk op zijn pootjes terechtkomt."



INGE



“Ik heb altijd wat te doen!”

Energiek en enthousiast. Wie Inge kent, weet dat deze woorden perfect bij haar passen. Vijftien jaar geleden startte ze haar loopbaan bij SIGHT. Of nee, eigenlijk al tijdens haar stage. Met een grote omweg, bestaande uit diverse opleidingen (waaronder MBO groene ruimte kaderfunctionaris), gevarieerde baantjes (waaronder koekjesbakker in een fabriek) en vooral veel reis-avonturen heeft ze haar plek gevonden.

“Mijn werk is gevarieerd. Ik vervul een dubbelfunctie waarbij ik werk als werkvoorbereider en communicatiemedewerker. Dus social media, websitebeheer, nieuwsbrieven en allerlei creatieve projecten zoals het ontwerpen van flyers. Die combinatie is voor mij geweldig. Ik regel graag dingen dus dat komt terug in de werkvoorbereiding. Mijn vrijheid en creativiteit kan ik juist in het andere deel kwijt. Dat ik niet weet hoe mijn dag er precies uit ziet, vind ik heerlijk.”

Fietsmeisje

“Soms word ik wel eens herkend. Dan zeggen ze: hé, jij bent toch dat fietsmeisje?” Inge heeft ook op privé gebied veel te doen. “Ik moet gewoon mijn energie kwijt. Ik fiets daarom heel veel, racefietsen bedoel ik. Ooit ben ik een social media account begonnen over mijn fietsritten. Dat was eigenlijk nog voor de tijd dat influencers zo’n grote invloed kregen. Heel leuk om te doen. Ik heb nu nog een mooi aantal volgers maar doe het er echt bij.

Waar ik fiets? De hele wereld door. Ik ben bijvoorbeeld naar Rome op mijn Giant Expedition gefietst. Die reis van 2300 kilometer in 22 dagen was een onvergetelijke ervaring. Een uitdaging was het. Maar het vinden van een fietsdoos voor het terugzenden van mijn fiets in het vliegtuig voor de terugreis bleek uiteindelijk de grootste uitdaging!”, lacht Inge. Ook werd er gefietst in Nieuw Zeeland en werd er dicht bij huis op de pedalen gestaan. “Ik heb ook een rondje Nederland gedaan. Zo op de grens van ons land, 150 kilometer per dag. Dat was best zwaar. Ik reed dit namelijk op een gewone huis-tuin-en-keukenfiets!”



Genieten van natuur

“Water en bergen trekken me ook aan, zoals Oostenrijk en de Himalaya. Maar zelfs in Nederland, zoals op de Veluwe, voel ik me bevoorrecht. Ik ben graag in de natuur. Onlangs was ik in New York met mijn vriendin. Dit is natuurlijk een overweldigende stad. Veel gebouwen, minder groen. Toch heb ik daar wat gaafs gezien. Dat is een oude treinrails die is omgebouwd tot de High Line, een tuin van wel 2,8 kilometer lang. Geweldig. Dan pak ik direct mijn camera erbij en maak er de mooiste foto's. Ja, dat is ook nog een van mijn hobby's: fotograferen. Leuk hè, ik zit nooit stil en ben altijd wel in voor een activiteit. Soms zeg ik wel eens voor de grap: ik heb helemaal geen tijd om te werken. Ik heb altijd wel wat te doen!”

We hebben maar één aarde

“De natuur speelt een grote rol in mijn leven. Ik ben me bewust hoe zuinig we moeten zijn op onze aarde. Want we hebben er maar één. We leven in een consumptiegericht maatschappij. Ik ben zelf een groot voorstander van meer tweedehands aankopen en recyclen. Ik ben niet iemand die altijd het nieuwste moet hebben. Ik kijk wat werkt en hoe ik andere dingen een tweede leven kan geven. Ik heb bijvoorbeeld al heel lang dezelfde bank. Ik hou ervan om dingen te mixen en matchen. Opgevangen douchewater gebruik ik om mijn toilet door te spoelen. Het is toch te gek dat wij met drinkwater het toilet doorspoelen?”

Sluitende kringloop

“Weet je wat geweldig zou zijn? Als we vanuit SIGHT een project zouden doen dat een echt volledig sluitende kringloop heeft. Wij doen het al erg goed op dit gebied maar he-le-maal sluitend, dit zou toch te gek zijn. De klimaatverandering is een realiteit. Ik zou graag meer verduurzaming willen toepassen in huis. Met name op het gebied van energie, water en warmte. Meer vergroening in nieuwbouwwijken is essentieel, want vaak is er veel bestrating in tuinen. Door een paar tegels uit je tuin te halen, kun je al aardbeien en frambozen planten. Zelfvoorzienend ben ik nog niet helemaal. Ik vind het ook fijn dat mijn tuin mooi en strak is. Daar word ik rustig van en kan ik lekker in mijn tuin zitten. Het vrije gevoel ervaren. Ik hoop echt dat we ons meer bewust worden van de natuur en dat we niet alles vanzelfsprekend vinden. Meer biodiversiteit is nodig om onze wereld gezond te houden.”

“De natuur speelt
een grote rol in mijn leven”

INGE



“Droom van mijn eigen bos”

MICHEL



Wildkamperen in zijn eigen bos: het is Michel Brinkmans ultieme wens. Gelukkiger krijg je hem niet dan als hij “in de hangmat kan liggen en wachten tot de natuur op me afkomt.”

Liever in het fietsenhok

Als zelfstandig hovenier is Michel de hele dag buiten. “Dat moet ook wel, want binnen komen de muren op me af,” stelt hij. Dat had hij vroeger al. “Bij regen zat ik liever buiten in het fietsenhok dan binnen op mijn kamer. Buiten voel ik me vrijer.” Michel houdt van zijn werk. “Vroeg uit de veren, knetterhard werken, en dan om vier uur naar huis. Vind ik prettig.”

Boshuis

En dat huis waar hij om vier uur naar toe gaat, lijkt misschien een gewone flat aan de rand van Ermelo, maar Michel noemt het zijn boshuis. “Ik woon aan de rand van het bos en binnen heb je helemaal niet het idee dat je in een flat bent. Ik heb ook een bordje bij de deur waar boshuis op staat,” vertelt hij trots. In zijn woonkamer hangen schedels van reeën en wilde zwijnen. Allemaal gekregen, “zelf zou ik nooit schieten”. En vanuit de woonkamer kijkt Michel de tuin in die aan het bos grenst. “Ik hou van een natuurlijke tuin. De bladeren van de bomen hark ik niet aan, die laat ik lekker liggen voor de egeltjes. En op een afgezaagde boomstam groeien allemaal zwammetjes, dat vind ik mooi.”

Naast egels treft Michel ook eekhoortjes in zijn tuin en laatst had hij een roodborstnestje. Voor de muizen die in zijn houthok nestelen heeft hij een voeder- en waterbakje neergezet. “Ja, daar zorg je toch voor,” vindt Michel. “En op de parkeerplaats vond ik laatst de sporen van een wild zwijn, waarschijnlijk was hij eikeltjes gaan zoeken.”

Michel vindt het leven in zijn tuin geweldig. Hij heeft er dan ook drie hangmatten hangen. “Lekker wat drinken met een paar vrienden en kijken naar wat er in de natuur gebeurt.”



Sparen voor bosperceel

Nog liever is Michel in het bos om wild te kamperen. Dat mag niet in Nederland, daarom spaart hij voor zijn eigen bosperceel. Met loof- en dennenbomen, een voederplek en een badderplaats voor het wild. “Hangmat er bij, gesloten vuurplaats en dan maar zien hoe de natuur op me afkomt.” Een droom voor zijn oude dag: “Ik ben nu 43, ik hoop het bos voor mijn vijftigste te kunnen kopen.”

Voor Michel is de natuur opzoeken de ultieme ontspanning. Van mensen wordt hij alleen maar druk. “Het huilende kind van de burens is al snel teveel, maar van het gefluit van vogeltjes raakt niemand overprikkeld. Is toch zo?”

Houtsculpturen met de kettingzaag

Michel lijkt misschien een rouwdouwer, “bij collega’s sta ik bekend om mijn lompe taal,” maar in zijn werk is hij verschrikkelijk precies. “Ik houd van snoeien, hagen keurig netjes maken.”

Die precisie is ook nodig voor het chainsawcarving dat hij graag in zijn vrije tijd doet: houtsculpturen maken met de kettingzaag. Uit stukken hout, gevonden tijdens het werk, beeldhouwt hij prachtige dieren, zoals een everzwijn, eekhoorn en uil. Het resultaat is fijnzinniger dan zijn taal doet geloven: “Beetje rammelen in het hout met de kettingzaag en dan bijwerken met een dremel.”

ONZE PARTNER

Gasunie

Toen Gasunie haar medewerkers wilde stimuleren om hun tuin te vergroenen, riep het bedrijf de hulp van SIGHT in. Het leidde tot een geslaagde samenwerking én tot 500 nieuwe bomen en planten in de tuinen van Gasuniemedewerkers.

EEN BOOM OPHALEN MET DE BAKFIETS

Van bos naar boom

Zoals veel grote bedrijven houdt ook Gasunie zich bezig met de maatschappelijke vraagstukken van deze tijd en wil daarin impact maken. Eén van die vraagstukken is klimaatadaptatie en biodiversiteit. “Daar werken we onder meer aan via Green Teams: ideeën van medewerkers om te vergroenen worden gebundeld en met begeleiding van Gasunie worden ideeën concreet gemaakt en gerealiseerd,” vertelt Jan Tebbens die als Business Development Marketeer Waterstof bij Gasunie werkt. Ook Jan droeg een idee aan: wat als Gasunie zijn eigen bos zou ontwikkelen? “Goed voor de biodiversiteit en voor CO₂ opslag,” aldus Jan. Uit een eerste uitwerking van het idee bleek dat er nogal wat bij kwam kijken. Het is een idee voor de toekomst. En dus werd er ook nagedacht over een idee voor de kortere termijn.

Samenwerken

Dat werd de vergroening van de tuinen en balkons van medewerkers. Medewerkers konden tegen een flink gereduceerde prijs inheemse planten en bomen kopen via Gasunie. “Hiermee willen we mensen vooral bewust maken van het belang van biodiversiteit,” legt Jan uit. Het idee werd enthousiast ontvangen; Jan kon met zijn projectgroep die inmiddels de naam Groen Groeien had gekregen aan de slag. Hij benaderde SIGHT, die het groenbeheer voor het Gasunie-hoofdkantoor in Groningen doet, met de vraag of het bedrijf de bomen en planten kon leveren. Lourens Vels, werkvoorbereider bij SIGHT: “Ik was meteen enthousiast. Een uniek project, anders dan veelvoorkomende onderhoud- en aanlegprojecten.”

Samen werkten ze het idee verder uit. Jan: “Ik was heel blij met Lourens’ niet aflatende enthousiasme. Want bij zo’n groot bedrijf als Gasunie kom je met dit soort een hoop processen en afdelingen tegen. Het plan is heel wat keren heen en weer gegaan voordat er een akkoord lag.”

Showmodelboompjes

Om zo veel mogelijk medewerkers te verleiden om inheemse planten en bomen te kopen, werd er alles aan gedaan om het mensen zo makkelijk mogelijk te maken. Kweker van den Berk ontwierp een bestelpagina met daarop zestien soorten bomen en planten. Op de pagina werd alle relevante informatie over de soorten en het onderhoud toegevoegd. En met posters, intranetberichten en zelfs een marktkraampje, waarnaast enkele bomen en planten werden tentoongesteld, kwam de actie onder de aandacht van de medewerkers.

Salvia's en chocomel

Met succes: er werden ruim 500 bomen en planten besteld. Op een koude zaterdag in maart werden ze uitgegeven. Lourens: “Vooral fruitbomen en salvia's.” Mensen die vragen hadden over de planten en bomen konden bij medewerkers van SIGHT terecht. Lourens: “En mensen konden direct boompalen en bodemverbeteraar regelen.” Jan: “We hadden zelfs spades met daarop Groen Groeien.” Wie wilde opwarmen, kon ook nog in een tent warme chocomel krijgen. Het was een zeer geslaagde dag. “Ik zal nooit vergeten dat mensen hun boom meenamen in hun bakfiets,” glimlacht Jan. Zowel Jan als Lourens vinden de actie voor herhaling vatbaar. Jan: “We hebben veel positieve reacties gekregen. Iedereen verliet het terrein met een glimlach.”

COLOFON

SIGHT Inspiratie Magazine is een uitgave van SIGHT Landscaping. Naar het idee van Henri Schuurman. Met dank aan alle collega's die meewerkten aan dit magazine.

Tekst

Karijn Kats

Maartje Nuesink

Ontwerp en vormgeving

Krispijn de Haas | Designheld

Fotografie

Rob Voss

Maartje Smit

Astrid de Wilde

Mari Trini Hermoso

Storm Visual Solutions

SIGHT Landscaping archief

Drukwerk

Designheld

Contact

info@sightlandscaping.nl

0341 - 436 436

www.sightlandscaping.nl

@ instagram.com/sightlandscaping

@sightls

f facebook.com/SIGHTLandscaping

in nl.linkedin.com/company/sightlandscaping

Niets uit deze uitgave mag geheel of gedeeltelijk worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt worden op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van Sight Landscaping. Aansprakelijkheid: Sight Landscaping sluit iedere aansprakelijkheid voor schade als gevolg van een druk of zetfouten uit. *De redactie is niet aansprakelijk voor gegevens die door derden worden verstrekt.*

Reageren, een opmerking of inspiratie opgedaan?

Bel ons gerust: 0341 436 436



Op onze website zie je nog meer voorbeelden van inspirerende projecten

Neem gerust een kijkje



LANDSCAPING

sightlandscaping.nl